

Завдання з 18.01. по 22.01.2021

4 уроки: 18 січня; два уроки 19 січня; 20 січня:

1. **Читацький практикум.** Кіноповість як літературний жанр. «Ключі» до прочитання кіноповісті. Синтез вербального і зображального у творі.
2. Шістдесятництво як суспільне явище. Культурно-історичні витоки та естетичний світогляд шістдесятників. Рух до лібералізації і демократизації суспільства у західноєвропейському світі. с. 150-151
3. **"Шістдесятництво"** як феномен українського опозиційного руху. Дослідження впливу гуманістичної західної культури на формування поглядів шістдесятників. Естетичні засади «шістдесятництва». Поява політичної публіцистики та літературної журналістики. Статті І. Дзюби, Є. Сверстюка, В. Стуса та інших. **Суспільний та мистецький контекст:** *суспільний контекст* – «відлига» після смерті Сталіна, розвінчання «культу особи»; дисидентський рух 1960-х років.
Мистецький контекст – творчість композиторів (Л. Грабовський, В. Губа, В. Сильвестров), художників (А. Горська, О. Заливаха, Л. Семикіна, Г. Севрук, В. Зарецький, І. Марчук), акторів (І. Миколайчук, Б. Ступка, Л. Кадирова), режисерів та операторів (С. Параджанов, Л. Танюк, К. Муратова, Л. Осика, М. Ільєнко). с. 150-151
4. **Василь Симоненко. Творча біографія митця** (О. Гончар про В. Симоненка - «витязь молоді української поезії»). Традиційність його лірики. Образ України, громадянський вибір поета («Задивляюсь у твої зіниці...»). Інтимна лірика В. Симоненка («Є в коханні і будні і свята»). На ЗНО – «Лебеді материнства», «Ти знаєш, що ти людина». с. 152-156

Прочитати:

1. За підручником: с. 150-156.
2. Вірші поета: за посиланням: <https://www.ukrlib.com.ua/search.php?Q=вірші%20В.%20Симоненка%20читати>
(Можна зробити дуже короткий конспект)

Подивитися і прослухати:

1. «Шістдесятники»: за посиланням: <https://www.youtube.com/watch?v=DidBT2uQCFA> (20.08 хв.) – про епоху «шістдесятництва».
2. В. Симоненко. Біографія: <https://www.youtube.com/watch?v=V9tIKl0EmVg> (43.27 хв) – Життя і творчість В. Симоненка, фільм.
<https://www.youtube.com/watch?v=7GMS2GejAZE> (11.06 хв) – про життя поета і його боротьбу проти злочинів тодішньої влади;
<https://www.youtube.com/watch?v=-jxasum3vV0> () – «Велич особистості»; розповідь Ірини Фаріон про поета.
<https://www.youtube.com/watch?v=dH4RHGci9fM> (3.47 хв) – Кохання і смерть поета.
3. Вірші поета: за посиланням: <https://www.youtube.com/watch?v=jb02YTOT9tY> – «Задивлюсь у твої зіниці» - читає автор.
4. Вірші В. Симоненка, що стали піснями:

https://www.youtube.com/watch?v=eWGB8wUYeD4&list=PLLxLh9QHB6PuOtM0_0rrbljwYVVu_MafF&index=31 – «Задивлюсь у твої зіниці», SVAT.

<https://www.youtube.com/watch?v=Op9xRpwN3rg> – «Виростеш ти, сину...», пісня, співають Олеся і Андріана.

https://www.youtube.com/watch?v=Ie35ZxRB7OE&list=PLLxLh9QHB6PuOtM0_0rrbljwYVVu_MafF&index=3 – «Вона прийшла», Мукачівський гурт «Рокаш»

https://www.youtube.com/watch?v=EsHieTRBFSY&list=PLLxLh9QHB6PuOtM0_0rrbljwYVVu_MafF&index=4 – «Заєш, що ти – людина...», співає Оксана Муха.

https://www.youtube.com/watch?v=3xeU-vnryFo&list=PLLxLh9QHB6PuOtM0_0rrbljwYVVu_MafF&index=28 – «Лебеді материнства», РЕП до ЗНО.

https://www.youtube.com/watch?v=5nNyYRl64sM&list=PLLxLh9QHB6PuOtM0_0rrbljwYVVu_MafF&i – «Лебеді материнства», співають українці Хорватії.

Додатково:

Розглянути (за бажанням):

1. **Інтелект-карту «Шістдесятництво».** Інформація про шістдесятництво структурована, вміщена на одній сторінці, ілюстрована портретами та малюнками, а тому такий навчальний матеріал легше запам'ятати і довше можна зберігати в пам'яті, а при потребі – легше відтворити при усній відповіді.
2. **Три колажі «Упізнай твір!»** і виконати завдання: 1) Назвіть подані картинки, що становлять окремі епізоди твору українського письменника і спробуйте впізнати твір, який зашифрований у цьому колажі. 2) Складіть зв'язну розповідь за картинками, розкриваючи сюжет і композицію твору. 3) Доповніть малюнки, що виокремлюють епізоди твору, цитатами, описами.

Перевірте:

1. Ще раз перегляньте колаж «Упізнай твір!» за творчістю О. Довженка і перевірте, чи всі епізоди ви назвали, а також цитати та описи до них.

- це **Друге потужне духовне українське відродження**

- це **соціокультурний** (літературно-мистецький, громадсько-політичний, світоглядно-філософський) **рух опору підрадянської України;**

- це **регенерація національної еліти**, винищеної сталінською репресивною машиною у 30-і роки XX ст.;

- це **духовна революція проти тоталітаризму;**

- це **новий відлік часу інтелектуальної України**

- **лібералізм** (культ свободи в усіх її виявах: свободи особистості, нації, духу);

- **гуманізм та антропоцентризм** (культ людської особистості - центр Всесвіту);

- **духовний демократизм** (культ простої, звичайної людини-трудівника);

- **духовний аристократизм** (культ видатної творчої особистості);

- **моралізм та естетичний максималізм** (культ моральності як абсолютного мірила людських вчинків);

- **космізм** (усвідомлення причетності кожної людини до планетарних процесів);

- **активний патріотизм, національна самосвідомість, сприйняття рідної мови й історії як оберіг нації;**

- **культурництво** (відстоювання справжньої, високомистерної культуротворчості)

Українська література після 1920-х років XX ст. -

60-і роки XX ст. в СРСР - так звана **"хрущовська відлига"** - період **десталінізації і деякої лібералізації** радянського суспільства у 1956-1964 р. (себто від XX з'їзду КПРС до усунення від влади М. Хрущова)

Шістдесятництво

Поети-шістдесятники

Осередком шістдесятництва в 1960-х роках були: в Києві - **"Клуб творчої молоді"**, у Львові - клуб **"Пролісок"**

Молодь підтримали патріоти старшого покоління:

Б. Антоненко-Давидович, Григорій Кочур і Микола Лукаш, Надія Суровцева; також поети П. Тичина, М. Рильський, А. Малишко

Шістдесятники:

літературознавці й критики: Іван Світличний, Іван Дзюба, Євген Сверстюк, Михайлина Коцюбинська;

художники: Алла Горська, Опанас Заливаха, Віктор Зарецький, Людмила Семикіна;

композитор Мирослав Скорик; **режисери:** Кіра Муратова, Лесь Танюк, Юрій Іллєнко;

актори: Іван Миколайчук, Богдан Ступка, Лариса Кадирова;

поети: Василь Симоненко, Дмитро Павличко, Ліна Костенко, Ірина Жилєнко, Іван Драч, Микола Вінграновський, Борис Олійник, Ігор Калинець, Василь Стус;

прозаїки: Володимир Дрозд, Євген Гуцало, Валерій Шевчук, Григорій Тютюнник, Роман Іваничук;

перекладач Анатоль Перепадя;

публіцист В'ячеслав Чорновіл;

історик Михайло Брайчевський та ін.

Українська література другої половини XX - початку XXI ст.

Світоглядні засади шістдесятництва:

Естетичні особливості культури шістдесятництва:

- **заперечення соцреалізму власною творчістю** (критика інакшістю);

- **естетична незалежність, відстоювання творчої свободи митця;**

- **єдність традицій** (національних і світових) та **новаторства**

Василь Симоненко (1935-1963)

Микола Вінграновський (1936-2004)

Василь Стус (1938-1985)

Ірина Жилєнко (1941-1913)

Борис Олійник (1935-2017)

Дмитро Павличко (Нар. 1929 р.)

Іван Драч (1936-2018)

Ліна Костенко (Нар. 1930 р.)

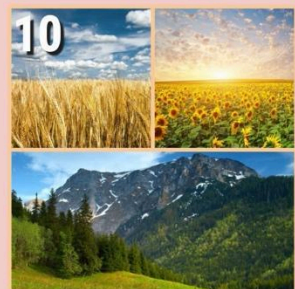

Ігор Калинець (Нар. 1939 р.)

Впізнай твір!

Впізнай твір!

1

2

3

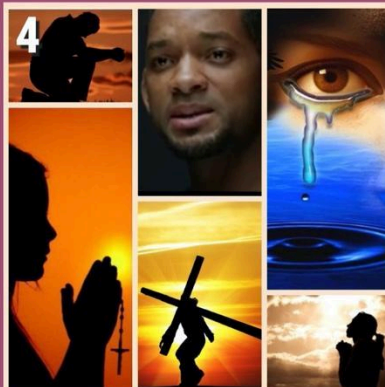
6

5

4

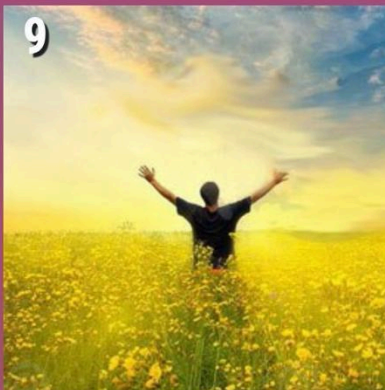
7

8

9

Впізнай твір!

1

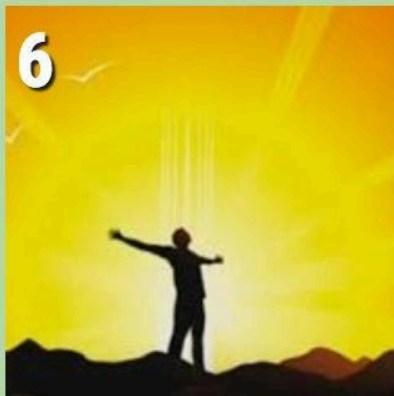
2

3

6

5

4

7

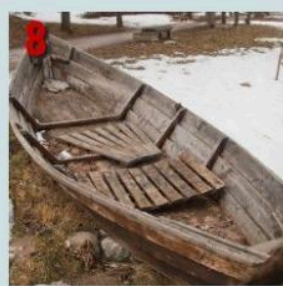
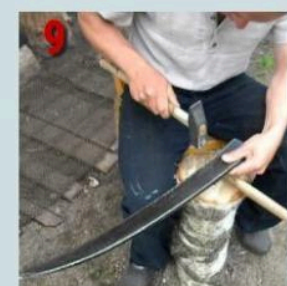
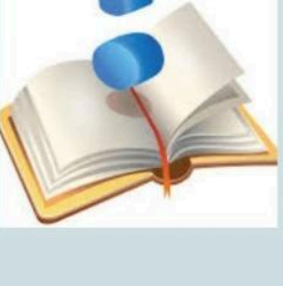
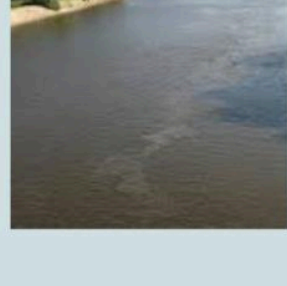
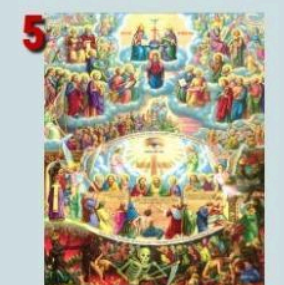
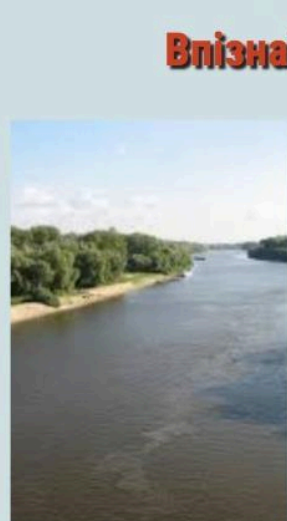
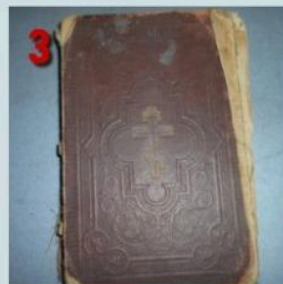

8

9

Впізнай твір

Відповідь:

У даному колажі подані такі ілюстрації, за якими можна скласти зв'язну розповідь зашифрованого твору:

1. **Гарбузи на городі біля тину**
2. **Малина**
3. **Псалтир**
4. **Морква**
5. **Картина божого суду**
6. **Хата**
7. **Шапка**
8. **Човен**
9. **Клепання коси** – найкраща “музика” для автора твору
10. **Ворона**
11. **Лев на березі річки**
12. **Калюжа**, в якій відбивається небо, дерева...
13. **В центрі** – улюблена ріка письменника – Десна.

Отже, це твір **О. Довженка “Зачарована Десна”**.

У колажі подані такі ілюстрації, за якими можна скласти зв'язну розповідь зашифрованого твору:

1. **Гарбузи на городі біля тину.** «До чого ж гарно і весело було в нашому горіді! Ото як вийти з сіней та подивись навколо — геть-чисто все зелене та буйне. А сад було як зацвіте весною! А що робилось на початку літа — огірки цвітуть, гарбузи цвітуть, картопля цвіте. Цвіте малина, смородина, тютюн, квасоля. А соняшника, а маку, буряків, лободи, кропу, моркви! Чого тільки не насадить наша невгамовна мати.

— Нічого в світі так я не люблю, як саджати що-небудь у землю, щоб проізошло. Коли вилізає з землі всяка рослиночка, ото мені радість, — любила показувати вона (мати).

Город до того переповнявся рослинами, що десь серед літа вони вже не вміщалися в ньому. Вони лізли одна на одну, переплітались, душилися, дерлися на хлів, на стріху, повзли на тин, а гарбузи звисали з тину прямо на вулицю».

2. **Малина.** «А малини — красної, білої! А вишень, а груш солодких, було. як наїсися,— цілий день живіт як бубон.

І росло ще, пригадую, багато тютюну, в якому ми, маленькі, ходили, мов у лісі, в якому пізнали перші мозолі на дитячих руках».

3. **Псалтир.** «Він (дід Семен) був письменний по-церковному і в неділю любив урочисто читати псалтир. Ні дід, ні ми не розуміли прочитаного, і це завжди хвилювало нас, як дивна таємниця, що надавала прочитаному особливого, небуденного смислу.

Мати ненавиділа діда і вважала його за чорнокнижника. Ми не вірили матері і захищали діда од її нападів, бо псалтир всередині був не чорний, а білий, а товста шкіряна палітурка — коричнева, як гречаний мед чи стара халява. Зрештою, мати крадькома таки знищила псалтир. Вона спалила його в печі по одному листочку, боячись палити зразу весь, щоб він часом не вибухнув і не розніс печі».

4. **Морква.** «Тут ми з Піратом і кинулись до моркви. Вириваю одну — мала. Гичка велика, а сама морквина дрібненька, біла і зовсім не солодка. Я за другу — ще тонша. Третю — тонка. А моркви захотілось, аж тремчу весь! Перебрав я цілий ряд, та так і не знайшов ні одної. Оглянувся — що робить? Тоді я посадив усю моркву назад: хай, думаю, доростає,— а сам подався далі шукати смачного.

Довго щось ходив я по городу. Після моркви висмоктував мед з тютюнових квітів і з квітів гарбузових, що росли попід тином, пробував зелені калачики і білий, ще в молоці, мак, покуштував вишневого клею з вишень, понадкушував на яблуні з десяток зелених кислих яблук і хотів уже йти до хати. Коли ж дивлюсь: **баба** снує коло моркви, дідова мати. Я — бігом. А вона — зирк та за мною. А я тоді — куди його тікати? — повалив соняшника одного, другого:

— Куди ти, бодай тобі ноги повсихали!

Я в тютюн. "Побіжу,— думаю,— в малину, та рачки попід тютюном". Пірат за мною.

— Куди ти тютюн ламаєш, бодай тобі руки і ноги поламало! А бодай би ти не виліз з того тютюну до хторого пришествія! Щоб ти зів'яв був, невігласе, як ота морковочка зів'яла від твоїх каторжних рук!»

5. **Картина божого суду.** «Але картиною над картинами була картина страшного божого суду, що її мати купила за курку на ярмарку на страх лютим своїм ворогам — бабі, дідові і батькові. Вона була така страшенна й разом з тим повчальна, що на неї боявся дивитися навіть Пірат. Верхню частину картини займав **дід і всі святі**. Посередині лізли з домовини мерці — одні до раю вгору, інші вниз. Через усю картину серединою і по всьому низу викручувався великий **голубий ужака**. Він був набагато товщий від тих ужак, що ми колись убивали в гарбузах. А під ужакою, внизу, геть-чисто все горіло, як на пожарі, то було пекло. Там горіли грішні душі і чорти. А в самому низу картини, в окремих клітках, було ще намальовано щось на зразок виставки чи **прейскуранта кар за гріхи**. Хто брехав чи дражнивсь,— висів у вогні на гаку за язик. Хто не постив,— за живіт. Хто їсть нишком у піст стоянку чи жарить яєчню з салом,— той на гарячій сковороді голим задом, хто лаявся, той, навпаки, лизав сковороду язиком...

Спочатку я просто жахався цієї картини, а потім поволі звук, як солдат на війні звекає до гому гармат.

В нашій сім'ї майже всі були грішні: достатки невеликі, серця гарячі, роботи і всякого неустройства тьма, а тут ще й фамільна приверженість до гострого слова, тому хоч й думали інколи про рай, все-таки більше сподівалися на пекло внизу картини. Тут уже всі мали свої місця.

Батькові наливали в рот чорти гарячу смолу, щоб не пив горілки і не бив матері. **Баба** лизала гарячу сковороду за свій довгий язик і за те, що була велика чаклунка. **Діда** (мати божилася, що це правда) тримав у руках сам диявол за те, що він чорнокнижник і що, читаючи по неділях волшебний псалтир, закликав її, і тому вона третій рік все хворіє; що ту чорну книгу вона часто рвала нишком на шматки і розкидала у хліві, в кошарі, в гарбузах, у малині, а вони ніби зліталися самі до шкіряної палітурки. Крім того, дідовому покійному **батькові Тарасу** колись давно, ще за старих часів, змії носив уночі гроші в трубу.

І дійсно, в нижньому правому кутку картини у диявола в руках сидів дід. Правда, він не дуже був схожий на нашого діда, бо був голий, як у бані, і борода була в нього не біла, а руда, присмалена вогнем, а волосся на голові стояло сторч і аж цвірчало в полум'ї. Калитка з грішми була у діда в руках...

Сама **мати** божилася, що буде в раю між святими, як боляща великомучениця, що годує ворогів своїх — діда й бабу — та догоджає їм...

— Ось де я, гляньте, — було показувала вона на якусь святу душу коло божої матері угорі картини страшного суду. — Бачите?

Мати так часто тикала пучкою в цю праведну душу, що у душі вже замість лиця стала коричнева пляма, як столиця на географічній карті. Але трохи згодом матеріні діла похитнулись. Якось вона довго не давала бабі їсти. А баба тоді взяла та й накупила у церкві свічок проти матері, та й поставила їх перед богом сторч догори. А од цього вже ніяка людина не могла попасти в рай. Мати з того часу почала сильно нездужати, і її став часто по ночах душити домовик. Він жив у нас в комині і в трубі. Голосу не подавав, кажуть, ніколи і схожий був на вивернутий чорним хутром угору кожух.

Фактично, святим був на всю хату один я. І от скінчилася моя святість. Не треба було чіпати моркви. Хай би собі росла. А тепер я грішний. Що ж мені буде?»

6. **Хата**. «Хто й коли збудував нашу хату, які майстри — невідомо. Здавалось нам, ніби її зовсім ніхто й не будував, а виросла вона сама, як печериця, між грушею і погребом, і схожа була також на стареньку білу печерицю. Дуже мальовнича була хата. Одне, що не подобалося в ній, і то не нам, а матері, — вікна повростали в землю і не було замків. У ній ніщо не замикалось. Заходьте, будь ласка, не питаючись — можна? Милості просимо! Мати жалілася на тісноту, ну, нам, малим, простору й краси вистачало, а ще коли глянуть у віконце, так видно й соняшник, і груші, й небо. А на білій стіні під богами, аж до мисника, висіло багато гарних картин — Почаївська лавра, Київська лавра,

вид Ново-Афонського, Симоно-Кананитського монастиря поблизу міста Сухума на Кавказі. Над лаврами трималися в повітрі божі матері з рушниками і білі ангели, як гусаки, крилаті».

7. **Шапка.** «"Що ж його зробить? — думав я, залишивши ластівку.— Піду на вулицю шанувати великих людей. Дід казав, що за це прощається багато всяких гріхів на тім світі. Піду знімати перед ними шапку й казати "здрасуйте". Шапка якраз валялась в човні. Це була старенька дідова шапка. Тепер уже нема таких шапок. Не шиють, та й колодок таких уже нема. Вона була товста і своїм виглядом дуже нагадувала мідний казан. І важка теж була, як добрий казанок.

Спочатку вона довго лежала в сінях під ступою. Кішка виводила в ній кошенят, а зараз кошенят баба потопила в копанці і шапку викинула в човен, тому і пахла вона вже не дідом, а котами. Проте розбиратись ніколи було. Аби було що зняти з голови для пошани. Я надів шапку по самий рот і вийшов за ворота».

8. **Човен.** «Мені було не до начальства. Рятуватись треба, поки не пізно. Заліз я хутко в старий човен, що стояв у клуні в засторонку, і почав думати, що мені робити для поновлення святості...»

9. **Клепання коси** – найкраща "музика" для автора твору. «Але більше за все на світі любив я музику.

Коли б спитав мене хто-небудь, яку я музику любив у ранньому дитинстві, який інструмент, яких музик, я б сказав що більш за все я любив слухати клепання коси. Коли тихого вечора, десь перед Петром і Павлом, починав наш батько клепати косу під хатою в саду, ото й була для мене найчарівніша музика. Часом і досі ще здається мені, що й зараз поклепай хто-небудь косу під моїм вікном, я зразу помолодшав би, подобришав і кинувся до роботи. Високий, чистий дзвін коси передвіщав мені радість і втіху — косовицю. Я пам'ятаю його з самого малечку.

— Цить, Сашко, не плач,— приказував мені прадід Тарас, коли я починав чогось там ревити,— не плач, дурачок. Приклепаємо косу, та поїдемо на сінокіс на Десну, та накосимо сіна, та наловимо риби, та наваримо каші...»

10. **Ворона.** «Погодою у нас на сінокоші щось, казали, років з півтора завідувала ворона. Це була, так би мовити наша фамільна ворона. Вона возсідала коло нашого куреня на високій сокорині і звідти бачила всіх нас і все, що ми пили, їли, яку рибу ловили, чи де зарізали деркачика косою чи перепілочку, бачила усіх пташок у наших лісі, все чула і, найголовніше, віщувала погоду. Вона бездоганно вгадувала наближення дощу чи грому ще при безхмарному ясному небі, і тільки вже після того, як раптом вона крякне тричі спеціальним голосом, дід починав ні з того ні з сього кашляти і позіхати, і ми тоді вже незабаром кидали граблі й вила і теж, позіхаючи, падали, як сонні, під копиці. Один тільки дядько Самійло не піддавався воронячим чарам. Навпаки, тоді трусився від гніву.

— Га, не здохнеш ти! Киш, нечиста сило!..

Ворона знала кожного з нас як облупленого, бачила — хто чим дише і чого хоче. Раз батько, розсердившись за дощ, що вона накаркала, попросив Тихона Бобиря, єдиного мисливця на всю округу, застрілити її з шомпольної рушниці. І

що ви думаєте? Не встиг ще батько затулити рота, як вона знялась із своєї сокорини й перелетіла за Десну на високий дуб. І хоч Тихон категорично відмовився стріляти не дозволену законом божим птицю, вона повернулася з дуба тільки ввечері і накаркала такого дощу й грому, що погноїла все сіно.

Тут читач може сказати, що така ворона нетипова і що дощ міг погноїти сіно і без її каркання, і без дідового кашлю, на основі чисто наукового метеорологічного прогнозу. Я скажу,— так, можливо. Але я й не збиравсь писати про типове. Я описую тільки таке, що було колись на Десні якраз тамечки, де в неї впадає Сейм» .

11. Лев на березі річки. «Диких звірів теж було мало — їжак, заєць, тхір. Вовки перевелись, і навіть саме слово "вовк" вважалось вже наче дідовою лайкою: "га, вовк би тебе з'їв". Водилися леви, ну теж дуже рідко. Один лише раз по висипу Десни пройшов був лев, та й то, кому не розказую, ніхто віри не йме.

А було ось як. Поставили ми з батьком перемети в Десні і пливемо до куреня в душогубці на палець од води. Вода тиха, небо зоряне, і так мені хороше плисти за водою, так легко, немов я не пливу, а лину в синьому просторі. Дивлюсь у воду — місяць у воді сміється. "Скинься, риба",—думаю — скидається риба. Гляну на небо: "Зірко, покотися",—котиться. Пахнуть трави над водою. Я до трав: "Дайте голос, трави",— гукають перепілки. Дивлюсь на чарівний, залитий срібним світлом берег: "Явися на березі лев",— появляється лев. Голова велична, кудлата грива і довгий з китицею хвіст. Іде поволі вздовж висипу над самою водою.

— Тату, гляньте — лев,— шепочу я батькові, як зачарований.

— Де там той лев. То ж...— далі батько почав пильно вдивлятися, і, коли човен порівнявся з левом, батько підняв весло і гучно ляснув плазом по воді. Ой, лев тоді як стрибне та як рикне! Луна покотилася громом. З мене вилітає душа. Весь берег, кручі, лози,— вся округа переповнилась трепетом. Батько трохи весла не випустив і, вже на що був хоробрий, а теж засмутився і сидів нерухомо, аж поки нашу душогубку не однесло водою і не прибило до крутого берега. Посидівши ще мовчки з півгодини, ми оглянулись — ні висипу, ні лева: подався десь у лози.

До самого ранку горів у нас вогонь на курені над Десною. Мені було страшно і чомусь жалко лева. Ми не знали з батьком, що робити, коли почне він їсти наших коней чи діда, що спав під дубом. Я довго прислухавсь, чи не гукне він ще раз. Не гукнув. Перед сном мені так палко захотілось розвести левів і слонів, щоб було красиво скрізь і не зовсім спокійно. Мені набридли одні телята й коні.

На другий день казали вже, що ненадовго пощастило тому левові звільнитися з клітки. Коли трапилась аварія поїзда під Бахмачем і клітка мандрівного звіринця поламалась, виплигнув він на волю, глянув навкруги, і так йому, очевидно, стало погано, так остогидли глядачі, й приборкувачі, і все на світі, що він махнув на все та й подався на Десну знайти собі хоч трохи відпочинку. Тільки не прийшов він і тридцяти верстов, як догнали його, оточили з усіх боків і

вбили, бо він був лев. Не міг же він ходити серед телят і коней. Його ж у віз не запряжеш, яка з нього користь. Коли б ще вмів він гавкати чи мекати, — голос не годиться: гукає так, що листя в'яне й трави стеляться...»

12. Калюжа, в якій відбивається небо, дерева... «лічив у тобі зорі на перекинутому небі, досі, дивлячись часом униз, не втратив щастя бачити оті зорі навіть у буденних калюжах на життєвих шляхах».

У центрі колажа – улюблена ріка письменника – Десна. «Нема тепер уже таких річок, як ти була колись, Десно, нема. Нема ні таємниць на річках, ні спокою. Ясно скрізь.

Нема ні бога, ані чорта, і жаль мене чомусь бере, що вже нема в річках русалок і водяних-мірошників нема...

Благословенна будь, моя незаймана дівице Десно, що, згадуючи тебе вже много літ, я завжди добрішав, почував себе невичерпно багатим і щедрим. Так багато дала ти мені подарунків на все життя.

Далека красо моя! Щасливий я, що народився на твоєму березі, що пив у незабутні роки твою м'яку, веселу, сиву воду, ходив босий по твоїх казкових висипах, слухав рибальських розмов на твоїх човнах і казання старих про давнину, що лічив у тобі зорі на перекинутому небі, досі, дивлячись часом униз, не втратив щастя бачити оті зорі навіть у буденних калюжах на життєвих шляхах».

Отже, це кіноповість О. Довженка “Зачарована Десна” .